

ΑΝΑΠΗΡΩΝ ΠΟΛΕΜΟΥ 1982

(επιλεγμένα ποιήματα)

Το γράμμα

Στην τσέπη του παλτού σου

παλιό σουσάμι

φλούδια φιστικιών

και το τσαλακωμένο γράμμα μου.

Ξύπνησαν λέξεις

φράσεις ανακλαδίστηκαν

έτριξα μήνες εκεί μέσα

μέρες του κρύου

νύχτες απ' την κρεμάστρα μέσα στη σιωπή

μήπως ακούσεις

άλλαξα στίξη αμβλύνοντας υπαινιγμούς

κόπηκα ράφτηκα εν αγνοία σου

κατά τις πιθανές σου επιθυμίες.

Μα τώρα πια που μπαίνει το καλοκαιράκι

κι είναι σαφείς οι προοπτικές του μέλλοντός μας

αντί να γκρεμοτσακιστώ πηδώντας

ή αντί να με ξεγράψεις

στέλνοντας το παλτό σου στο καθαριστήριο

θα σφίξω θα μαζέψω

σε σουσάμι ή φλούδι

κι απ' τις ραφές θα γραπωθώ για πάντα.

Κάποτε θα μ' αγγίξουνε τα δάχτυλά σου.

Ένα ποίημα για παιδάκια

Το λουλουδάκι

περίμενε τη μέλισσα

κι η μέλισσα δεν ήρθε.

Έστειλε μόνο

με τον αγέρα μήνυμα

να μην ελπίζει

δε θέλει άλλα φιλιά

και πως όλα τέλειωσαν.

Ο αγέρας τότε

κοντοστάθηκε για λίγο

έβγαλε το καπέλο του

κατέβασε τα μάτια

κι ύστερα δίχως λέξη

σηκώθηκε γι' αλλού.

Έτσι είναι

είπε το λουλουδάκι γέρνοντας

το μέλι και το κρύο φιλί

είναι πάντα του ανέμου

είναι του ταχυδρόμου.

Οι γέροι

Κι επειδή κάποτε

Ξαπλώσαμε αγκαλιά

κι ήταν αυτός ένας ύπνος ανήσυχος

όπου οι ανάσες μας παίρναν η μια

την άχνα της άλλης·

κι επειδή έπινα την πνοή σου

κι έφτιαχνα δικιά μου καινούργια πνοή

να σου τη στείλω·

κι επειδή καίγαν οι ανάσες μας έτσι

για χρόνια

πάνω στα πρόσωπά μας ασταμάτητα

γίναμε ο ένας για τον άλλον

σαν τη βροχή

που όσο κι αν τη διώχνουν οι καθαριστήρες

όλο πέφτει

στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου

κι όλο πέφτει

και σε τυφλώνει

και δε σ' αφήνει να δεις.

Σκι

Ακρίδα του ρίγους
το αυτί μου μια πίστα
η γλώσσα σου εξάισιος σκιέρ
πεταχτών ελιγμών απίθανων ψιθύρων
με τινάζει στα σλάλομ τ' ουρανού.

Μετά παίρνεις νωθρά το σουτιέν σου απ' το πάτωμα
κουμπώνεις τη μελαγχολία του κόσμου
στον ήχο
της κόπιτσας

Εμπειρικός, ο τιμωρός της ασφάλτου

Το καλοκαίρι η νύχτα πέφτει

απάνω σου

γυναίκα ιδρωμένη κι απρόσεχτη.

Νύχτα όπως νύστα. Νύστα και νικοτίνη.

Νύχτα λοιπόν θα πει

ένα τάλιρο που σου 'πεσε στην Γ' Σεπτεμβρίου

κι ευθύς και μ' εκατόν σαράντα

το κάνουν τ' αυτοκίνητα

ένα με την ασφαλτο.

Στη Χέυδεν στη Φερρών

οι νάιλον επιβάτες περιμένουν να επιβιβαστούν

στα σκουπιδιάρικα.

Για μια στιγμή στον αέρα

υπερισχύουν τα πορτοκαλόφλουδα

κι ελπίζεις.

Λες, τώρα θα κάνουμ' έρωτα

σε κήπο εσπεριδοειδών.

Μετά, η άπνοια πάλι.

Όσπου διέρχεται θεία παιδίσκη

κι είναι γκοφρέ κι είναι σοκολατόχρους

κι όλο το βράδυ εσύ παιδεύεσαι

να σκίσεις το περιτύλιγμα.

Έτσι ξεχνάς το δόλιο τάλιρό σου- και καλύτερα.

Οι κότες που έσκαψαν καταμεσής του δρόμου

με το νυχάκι τους

καμιά δε γλίτωσε.

- Πετάχτηκες Ανδρέα εσύ

Ραλίστα τιμωρέ,

εσύ με τη φρενιτιώδη Τζάγκουαρ

και τις διαμέλισες.

Ερωτική διαθήκη

Αφού λοιπόν ο νεκρός δεδικαίωται

τώρα σας λέω πως είχα τσέπες

στο γυμνό μου δέρμα.

Στην ανακομιδή στα τρίχρονα

όλοι εσείς που 'χατε νταραβέρια με το σώμα μου

σύρτε τη λήθη σας μέχρι το λάκκο

θα βρείτε κει κομμάτια γλώσσας χείλη

κραυγές χνούδια λαιμών κοντές ανάσες

ελάτε να σκυλέψετε με τη σειρά σας

ό,τι σας σκύλεψα είναι άθικτο σας περιμένει

έχω μια μουσική για σας από τα πλήκτρα των δοντιών

ελάτε

τ' αρπαχτικά σας δάχτυλα καυτά να νιώσω

για τελευταία φορά στα κόκαλά μου.

Να επισκεπτόμαστε τους επιζώντες ποιητές

Να επισκεπτόμαστε τους επιζώντες ποιητές

αν μάλιστα τυχάνει να μένουμε στην ίδια πόλη

να τους βλέπουμε πού και πού

γιατί εκεί που ζούμε ήσυχoi

βέβαιοι πως ζούνε κι αυτοί – ξεχασμένοι έστω

εκεί έρχεται το μαντάτο τους.

Οι καλοί ποιητές μάς φεύγουνε μια μέρα

όχι γιατί πεθαίνουνε

από έμφραγμα ή από καρκίνο

αλλά γιατί φυτρώνουνε στα βλέφαρά τους

λουλούδια τρομερά.

Ανοίγουνε κιτάπια στην αρχή

πάνε μετά στον οφθαλμίατρο

ρωτάνε κηπουρούς βοτανολόγους

η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά

λόγια φοβισμένα κι αόριστα

οι περαστικοί κι οι γείτονες σταυροκοπιούνται.

Έτσι σιγά σιγά οι ποιητές μαζεύονται

αποτραβιούνται σπίτι τους

ακούγοντας δίσκους παλιούς

γράφοντας λίγο

όλο και πιο λίγο

πράγματα μέτρια.

Στο μεταξύ μες στην κλεισούρα

τα τρομερά λουλούδια αρχίζουν να ξεραίνονται

και να κρεμάνε

κι οι ποιητές δε βγαίνουν πια

μήτε για τα τσιγάρα τους στο διπλανό περίπτερο.

Μόνο σκεβρώνουνε κοντά στο τζάκι

ζητώντας την απόκριση από τη φωτιά

που πάντα ξεπετάει στο τέλος μια της σπίθα

κι αυτή γαντζώνεται

στα ξεραμένα φύλλα πρώτα

ύστερα στα ξερά κλαριά

σ' όλο το σώμα

και τότε λάμπει το σπίτι

λάμπει ο τόπος

για μια μόνο στιγμή

κι αποτεφρώνονται.

Αναπήρων πολέμου

Είπες να κλείσουμε το φως.

Όμως αν τύχει και κοπεί το ρεύμα

και δεν πάρουμε είδηση

και μείνω ή μείνεις μέσα στο δωμάτιο

μόνος αγωγός του ηλεκτρισμού;

Άσε αναμμένο σε παρακαλώ

αυτό το σίγουρο σκοτάδι.

Σβήσε το φως.

Δε θα σου πω

δε θα μου μάθεις

πώς θα σκυλέψουμε

ελευθερία ή θάνατο.

Γρίλιες λοξές

κάγκελα της κοιλιάς σου.

Αργά διαλύονται

σα θαύμα με το βράδυ.

Έτσι γλυκά

αλλάζω φυλακή.

Εσύ με το κορμί μου

στο σκοτεινό εργαστήρι μας

της αγγειοπλαστικής.

Εγώ μ' ένα κερι

έξω απ' την πόρτα

αναποφάσιτος. [...]

Γιάννης Βαρβέρης, Αναπήρων πολέμου, Εκδ. Ύψιλον, 1982

και

[Ποιήματα Α' 1975-1996, εκδόσεις Κέδρος, 2000](#)

Αναδημοσίευση: www.e-keimena.gr